

«Демократія потребує всіх нас»: як зустріч в Ульмі об'єднала Лохвицю та Німеччину

Іноді життя дарує моменти, які стають не просто спогадами, а частиною власної історії. Саме таким особливим досвідом для мене стала 10-та партнерська зустріч Дунайського фестивалю Ulm/Neu-Ulm 2026, що проходила під гаслом «Демократія потребує всіх нас».

Від початку повномасштабної війни я живу в німецькому місті Ульм. За цей час воно стало для мене другою домівкою. Проте серце завжди залишається в Україні — у моєму Києві, у рідній Лохвиці, у Лохвицькій школі №2, яку я закінчила 35 років тому. Саме тому для мене було надзвичайно важливо запросити до Ульма вчителів моєї рідної школи — педагогів німецької мови Наталію Баранник та Світлану Царинну, щоб вони стали учасницями міжнародної партнерської зустрічі.

До організації цього масштабного заходу я мала честь долучитися разом зі своєю донькою Агнією Лавріненко, яка працює в міжнародній громадській організації ILEU e. V. та є членкинею команди Кармен Штадельхофер, багато років реалізуючи міжнародні партнерські проєкти. Саме завдяки цій співпраці українські педагоги отримали можливість стати учасницями цієї важливої міжнародної події.

Для мене ця місія значно ширша, ніж організація окремих заходів. Я щиро вірю, що сьогодні надзвичайно важливо будувати мости — між країнами, між містами, між культурами і, найголовніше, між людьми. Саме такі зустрічі народжують довіру, взаєморозуміння та справжню дружбу.

Особливі слова вдячності хочу висловити Кармен Штадельхофер — людині, яка багато років натхненно розвиває міжнародне партнерство

та є душею цієї зустрічі. Завдяки її професіоналізму, відкритості, людяності та невтомній праці вдалося створити справді унікальну атмосферу, де кожен учасник відчував себе важливою частиною великої європейської спільноти. Програма була надзвичайно змістовною й різноманітною: панельні дискусії, робота в міжнародних групах, відкриті диспути, презентації, зустрічі з діячами освіти й культури, екскурсії та щире неформальне спілкування.

Мені було особливо приємно бачити, як наші вчителі знайомляться з освітнім простором Німеччини. Наталія Баранник та Світлана Царинна відвідали німецькі школи, побували в Ульмівському театрі, поспілкувалися з місцевими педагогами, дізналися більше про організацію навчального процесу, обговорили сучасні методики викладання та роль учителя у демократичному суспільстві. Для мене це стало ще одним підтвердженням того, наскільки цінним є міжнародний професійний діалог.

Не менш захопливою була культурна програма. Ми разом відкривали для гостей історію середньовічного Ульма, гуляли його старовинними вуличками, милувалися величним Ульмським Мюнстером — символом міста та найвищою церковною вежею у світі. Я дуже хотіла, щоб мої гості побачили не лише пам'ятки архітектури, а й відчули особливу атмосферу цього міста.

Ще однією людиною, без якої ця поїздка не була б такою теплою та душевною, стала Уте Фредеріче. Саме вона гостинно прийняла наших педагогів у своєму домі. Вона відкрила їм повсякденне життя німецької родини, знайомила зі звичаями, традиціями та культурою регіон, також налагоджувала логістику маршрутів. Я дуже рада, що ця зустріч переросла у щире дружбу, адже саме такі людські стосунки і є найціннішим результатом міжнародних проєктів.

Сьогодні моє життя в Ульмі тісно пов'язане з популяризацією України. У Бюргер-центрі я регулярно проводжу зустрічі для

німецької громади, де розповідаю про історію України, Києва, українську культуру, традиції та сучасність. Для мене дуже важливо, щоб люди тут знали нашу країну не лише через новини про війну, а й через нашу багатовікову історію, мистецтво, літературу, музику та силу українського духу.

Саме з цієї ідеї народжуються й нові культурні ініціативи. Однією з них стала зустріч, на яку приїхали з Лохвиці учасниці культурний проєкт «PRдівич — зустріч Київ – Лохвиця», автором та модератором якого я є, і який також відкриває нові можливості для культурного діалогу між Україною та Німеччиною. Завдяки цьому проєкту у травні цього року його учасниці відвідали Ульм та взяли активну участь у заходах для німецької громади. Разом ми організували святкування Дня вишиванки, яке стало справжнім святом української культури. Однією з окрас події став показ українських вишиванок, а реалізація цього заходу стала можливою завдяки активній співпраці з кураторкою проєкту в Лохвиці Людмилою Заїкою, також випускницею нашої школи, Тарасенко Оксани (школа номер2), Смірновій Олені(авторці колекції вишиванок), Строй Наталії та її сину Стецюк Святославу (учню нашої школи) яким я щиро вдячна за підтримку, довіру та спільну працю.

Дивлячись на Наталію Баранник і Світлану Царинну серед учасників міжнародної партнерської зустрічі, я відчувала особливу радість і гордість. Уже багато років вони навчають дітей німецької мови в Лохвицькій школі №2, відкриваючи для своїх учнів світ іншої культури. І для мене було дуже символічно, що саме тепер вони змогли побачити Німеччину не лише як країну мови, яку викладають, а й як суспільство, де демократичні цінності щодня втілюються в життя.

Для мене будувати мости між людьми — це не просто гарний вислів. Це справа, яка наповнює моє життя змістом. Я вірю, що саме особисті зустрічі, відкрите спілкування, взаємна повага та щире бажання зрозуміти одне одного створюють те, що не під силу жодним

офіційним угодам, — справжню людську довіру. А вже з неї народжується партнерство, яке має майбутнє.

Адже демократія справді потребує всіх нас. І кожен із нас може зробити свій внесок у те, щоб світ ставав ближчим, добрішим і людянішим, освіченішим .

З великою повагою до всіх педагогів та освітян,

Віталіна Лавріненко

випускниця Лохвицької школи №2, випуск 1992 року